

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **A. B.**, zastoupeného JUDr. Petrem Holubem, advokátem se sídlem Nový Jičín, Jugoslávská 1809/23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17.12.2010 č.j. MSK 191946/2010, sp. zn. DSH/45047/2010/Zez, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.12.2010 č.j. MSK 191946/2010, sp. zn. DSH/45047/2010/Zez žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy a silničního hospodářství č.j. 14997/2010/166/ODaSH ze dne 3.11.2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) a § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 29.3.2010 v 9.00 hod. v obci Děhylov na ulici Porubské směrem z obce Děhylov na Hlučín jako řidič motorového vozidla R. M. D, RZ X v těsné blízkosti před železničním přejezdem

nerespektovat dopravní značku „podélná čára souvislá“ V 1a, jel vlevo od této čáry a předjížděl před ním pomaleji jedoucí vozidlo, přičemž předjíždění dokončil na železničním přejezdu. Následně byl předepsaným způsobem zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR OO Hlučín, kdy bylo policisty zjištěno, že žalobce nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Uvedeným jednáním měl žalobce porušit ust. § 4 písm. c), § 6 odst. 1 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. g) zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený přestupek byla žalobci podle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena sankce pokuty ve výši 8.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a byla mu uložena povinnost náhrady nákladů správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovanému vytýkal, že skutkový stav byl zjišťován jednoznačně tendenčně, kdy oba správní orgány přecenily výpovědi policistů a neprovedly další důkazy. Žalobce popíral, že předjížděl přes plnou čáru, neboť tehdy před ním odbočovalo vozidlo doprava a vytvořilo tak překážku. Proto se mu vyhýbal tím, že najel částí vozidla do protisměru, avšak plnou čáru nepřejel. Činil tak po přerušované čáře, tedy v místě dovoleném. Za žalobcem jeli ve vozidle manželé K., které v té době znal jen od vidění, a až v této fázi se mu podařilo sehnat jejich adresu. V době doručování předvolání, tj. od 24.9.2010 do 22.10.2010 se žalobce nezdržoval ve svém bydlišti a byl pracovně mimo domov na Brněnsku a Olomoucku. Žalobce tak nebyl informován o ústním jednání správního orgánu a v řízení tedy nemohl využít práva na obhajobu.

Žalovaný k podané žalobě uvedl, že považuje výsledek žalobcem navrhovaných svědků za nadbytečný, pokud jím má být prokázáno předjíždění přes plnou čáru. Podstatné je to, že žalobci je kladeno za vinu mimo jiné to, že předjížděl v těsné blízkosti železničního přejezdu, kdy předjíždění dokončil až na tomto přejezdu, což vyplývá i z map založených ve spise. Nejprůšněji postižitelným přestupkem je přestupek spočívající v porušení ust. § 17 odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které zakazuje předjíždění na železničním přejezdu a v těsné blízkosti před ním. Pokud jde o žalobní námitku týkající se žalobcovy nepřítomnosti v místě bydliště v době doručování, poukázal žalovaný na institut určení neplatnosti doručení podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jehož žalobce nevyužil. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17.12.2010 č.j. MSK 191946/2010, sp. zn. DSH/45047/2010/Zez, připojeným správním spisem Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy a silničního hospodářství sp. zn. 14997/2010/ODaSH/166/VO, jakož i správním spisem žalovaného č.j. DSH/45047/2010/Zez a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy a silničního hospodářství vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující:

- z oznámení přestupku sepsaného v Děhylově dne 29.3.2010, že žalobce je podezřelý z přestupku proti bezpečnosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. tím, že 29.3.2010 v době 9.00 hod. v obci Děhylov na ulici Porubské ve směru od Ostravy řídil motorové vozidlo R. M. červené barvy, RZ X, kdy v těsné blízkosti před železničním přejezdem a na souvislé bílé čáře uprostřed vozidlem předjížděl před ním jedoucí vozidlo. Dále nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce na místě s přestupkem nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení o přestupku. Uvedené oznámení podepsal prap. R. V. inspektor a npor. Bc. L. S. vedoucí oddělení. Na vyhotovení oznámení přestupku ručně psaném je podpis žalobce s poznámkou, že se odmítl k přestupku vyjádřit. Správní spis orgánu prvního stupně obsahuje úřední záznam ze dne 29.3.2010, snímek místa, kde mělo dojít k dopravnímu přestupku, oznámení a předvolání, které doručováno žalobci k ústnímu jednání na den 20.10.2010, a které si žalobce v odběrní lhůtě na poště Píšť nepřevzal. Předvolání bylo podáno na poště Hlučín dne 29.9.2010 a konec úložní doby byl dne 11.10.2010;

- z protokolu o ústním jednání na Městském úřadu Hlučín, odboru dopravy a silničního hospodářství dne 20.10.2010 krajský soud zjistil, že žalobce se k tomu jednání nedostavil, a že u tohoto jednání byli vyslechnuti jako svědci prap. M. M. a prap. R. V. Svědek M. M. uvedl, že předmětného dne s kolegou V. prováděli dohled nad silničním provozem u železničního přejezdu se stanovištěm vlevo před železničním přejezdem ve směru od Hlučina. Okolo 9.00 hod. viděli nákladní vozidlo červené barvy, které začalo předjíždět vozidlo jedoucí před sebou, a to ve vzdálenosti asi 15 metrů před přejezdem. Předjíždění řidič dokončil zařazením vpravo až na přejezdu a těsně za ním. Vozidlo bylo poté zastaveno předepsaným způsobem, což provedl prap. V. Při zastavování vozidla si svědek všiml, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. Po jeho zastavení provedli běžnou kontrolu vozidla a zjištění řidiče. Když mu sdělili podezření z přestupku, odmítl se ke všemu vyjádřit a s přestupkem nesouhlasil. Kolega sepsal oznámení o přestupku, se kterým se žalobce seznámil, podepsal ho, ale odmítl se vyjádřit. Jejich stanoviště bylo asi 20 metrů vzdáleno od železničního přejezdu a toto stanoviště svědek vyznačil na snímku založeném ve spisu. K dotazu uvedl, že oba byli na tomto stanovišti u levého okraje, kde měli dobrý výhled na oba směry a sledovali provoz. Vozidlo měli zaparkováno na ploše na protější straně komunikace;

- ze svědecké výpovědi prap. R. V. krajský soud zjistil, že tato výpověď je zcela shodná s výpovědi prap. M. M., co se týče popisu přestupku žalobce, jeho reakce na sdělení o přestupku, jakož i místa, kde měli oba členové policejní hlídky stanoviště a výhledu na oba směry;

- z rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 20.10.2010 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku shora uvedeného a byla mu uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč, včetně zákazu činnosti spočívajícího v řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Správní spis správního orgánu prvního stupně dále obsahuje odvolání žalobce ze dne 8.11.2010, přípis o předání správního spisu žalovanému, jakož i samotné rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2010, kterým rozhodl o odvolání žalobce. Co se týče správního spisu žalovaného obsahuje odvolání žalobce ze dne 8.11.2010 a odvolací rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobci doručeno dne 27.12.2010.

Z účastnické výpovědi žalobce soud zjistil, že předmětného dne jel po ulici Porubské směrem od Děhylova na Hlučín, skutečně předjel vozidlo před sebou, které zpomalovalo a odbočovalo doprava před železničním přejezdem, avšak rozhodně je předjel po přerušované čáře a tento manévr nezačal ani neskončil na čáře plné. Před předjížděním i po něm za ním jeli dva známí, byl to pan K. který dělal stejného subdodavatele pro firmu M. P. jako on. S K. v automobilu seděla i jeho manželka a v uvedený den jeli za ním proto, že byli domluveni, že jim žalobce předá nějaký materiál v místě svého bydliště. S ohledem na místo parkování žalobce tvrdí, že jej nemohli policisté vidět po celou dobu předjíždění, avšak později připustil, že z jejich místa mohlo být viditelné, když jel část vozovky před přejezdem i přes přejezd trati samotný. Dále uvedl, že v době předvolání k jednání správního orgánu I. stupně byl mimo své trvalé bydliště na pracovišti v Brně a Olomouci.

Ze svědecké výpovědi R. K. krajský soud zjistil, že žalobce zná osobně, spolupracovali na zakázkách pro firmy. Dne 29.3.2010 jel po komunikaci Porubská ve směru z Děhylova na Hlučín bezprostředně za vozidlem žalobce. Tehdy žalobce řídil dodávku, tj. větší nákladní automobil. Vzpomíná si, že žalobce tehdy nepředjížděl, ale objížděl vozidlo jedoucí před ním. Vozidlo odbočovalo směrem doprava, proto žalobce zpomalil a při odbočování tohoto vozidla žalobce toto vozidlo obloukem objel. Nešlo tedy o klasické předjíždění. Událo se to v místě, kde byla přerušovaná čára na komunikaci a toto objíždění bylo dokončeno v rámci přerušované čáry, nikoliv čáry plné. Poté se žalobce zařadil do svého pruhu a předmětnou železnici v tomto pruhu přejížděl. Tedy ne tak, že by na železnici vjel v rámci předjíždění vozidla. Policisté stáli za železničním přejezdem a svědek si jich všiml, až když stavěli žalobce ke kontrole.

Ze svědecké výpovědi S. K. soud zjistil, že si pamatuje na jízdu konanou dne 29.3.2010 po komunikaci Porubské z Děhylova směrem na Hlučín. Byla spolujezdkyní manžela, tj. svědka K. Ona však vozidlo neřídila, takže si na detaily jízdy přesně nevzpomíná. Po nahlédnutí na snímek předmětné komunikace svědkyně uvedla, že si vzpomíná, že žalobce přibrzdil a poté objel před ním jedoucí vozidlo. Kde byl přesně stavěn policisty a jak probíhalo jednání, k tomu se vyjádřit nemůže. Následně žalobce předjeli a čekali na něj. Svědkyně uvedla, že může s jistotou tvrdit,

že objíždění, resp. předjíždění žalobcem bylo na čáře přerušované a na této přerušované čáře bylo také dokončeno. Je si také jistá tím, že jak žalobce, tak i oni v pravém jízdním pruhu přejížděli po železničním přejezdu. Ohledně jednání žalobce s policisty se s žalobcem bavili až poté, kdy dojeli domů.

Ze svědecké výpovědi R. V. soud zjistil, že březnu 2010 byl příslušníkem Policie ČR OO Hlučín. S odstupem času si na detaily přestupku pamatovat nemůže, od tohoto přestupku uskutečnil v rámci služby kontroly v řadě několika stovek. Poté, kdy byla svědkovi předestřena jeho výpověď ze správního spisu, uvedl, že trvá na tom, jakého přestupku se žalobce dopustil, tj. předjíždění vozidla přes plnou čáru, které ukončil na železničním přejezdu Děhylov. Trval na tom, jak zanesl do mapy místo jejich tehdejšího stanoviště, kdy stáli na druhé straně vozovky, než bylo zaparkováno policejní vozidlo a viděli zřetelně provoz na vzdálenost cca 200-250 metrů. Nemůže říci, že by tam byla povrchová nerovnost a vozovka byla pozorovatelná i po této stránce. Vzpomíná si, že žalobce poté, kdy jej zastavili, nebyl zabezpečen bezpečnostním pásem. K dotazu svědek uvedl, že u Policie ČR vykonává službu od 1.5.1996 a po celou dobu nebyl kárně ani kázeňsky postihován.

Ze svědecké výpovědi M. M. krajský soud zjistil, že v roce 2010 byl policistou ČR. Na detaily silniční kontroly konané se svědkem R. V. si pro odstup času není schopen již pamatovat. Poté, kdy mu byla předestřena jeho výpověď před správním orgánem I. stupně, vypověděl, že s touto výpovědí souhlasí, stejně tak souhlasí s vyznačením místa kontroly a stanoviště jejich služebního vozidla, kdy tehdy stáli na druhé straně vozovky v místě, kde je autobusová zastávka. Z tohoto místa je viditelná vzdálenost cca 100 metrů za železniční přejezd. Pokud žalobce tvrdil, že měl předjíždět v místě přerušované čáry, resp. jen objíždět doprava odbočující vozidlo, poté se zařadit do svého pruhu a přejíždět trať v pravém pruhu, pak tento způsob jízdy žalobce svědek popírá a trvá na tom, co je uvedeno v protokolu o jeho výpovědi a záznamu o přestupku. Žalobce tehdy stavěl a přestupek s ním řešil jeho kolega V. Jízdu žalobce pozorovali tehdy společně, zda je z místa pozorování vidět na místo značení přerušovanou či plnou čárou, to na 100% tvrdit nemůže, je pravdou, že železniční přejezd je vyvýšeninou nad před ním se nacházející vozovkou.

Ze svědecké výpovědi A.Č. soud zjistil, že žalobce zná asi po dobu 5-ti let a pamatuje si, že koncem září až do 12.10.2010 bylo proti němu vedeno přestupkové řízení. V té době se u něj zdržovala a žalobce byl mimo své trvalé bydliště za účelem výkonu práce. Posléze svědkyně upřesnila svou výpověď, že o přestupkovém řízení se dozvěděla až koncem roku, kdy přišel druhý dopis na adresu bydliště žalobce, který si tehdy převzal. Co se týče prvního dopisu, žalobce ji tehdy vynadal, že mu ho nedala. Svědkyně však žádný dopis nepřebírala a ve schránce o tomto dopisu žádné oznámení nebylo.

Ze svědecké výpovědi T. B. krajský soud zjistil, že je bratrancem žalobce a podniká ve stejném oboru stavebních prací. V období měsíců září a října

2010 měl svědek zakázky v Brně a v Olomouci a žalobce mu vypomáhal při stavebních pracích. V uvedeném období byl on sám také na staveništích mimo své bydliště, z čehož dovozuje, že i žalobce se v místě svého bydliště nezdržoval.

V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Základní zásadní žalobcovou námitkou v dané věci bylo především to, že popíral vytýkané přestupkové jednání, tedy to, že předjížděl přes plnou čáru. V této souvislosti žalobce namítal, že správní orgány přecenily výpovědi policistů, a že naopak nebyly provedeny další důkazy, čímž mínil výslech svědků R. K. a S. K. Jak vyplývá ze shora uvedeného krajský soud vyslechl jak žalobcem navrhované svědky, tak i zasahující policisty. Svědkové R. V. a M. M. zcela logicky vypověděli, že si s odstupem času a s ohledem na četnost silničních kontrol jimi prováděných nemohou na detaily přestupku žalobce již dnes pamatovat, avšak po předestření obou protokolů o jejich výpovědích před správním orgánem I. stupně na těchto výpovědích plně setrvali a ničeho na nich neměnili. Především setrvali na tom, co vypověděli o způsobu jízdy žalobce a rozhodně popřeli způsob jízdy, jaký žalobce sám v průběhu celého řízení uváděl. Shodně také potvrdili místo, kde stáli v té době u vozovky, zatímco jejich služební automobil byl zaparkován na protější straně. K věrohodnosti těchto svědků je nutno přičíst naprosto shodné údaje uvedené v oznámení přestupku ze dne 29.3.2010, jakož i v úředním záznamu z téhož dne. Při hodnocení těchto důkazů dospěl krajský soud k závěru, že se žalobce vytýkaného přestupku dne 29.3.2010 skutečně dopustil tak, jak je uváděno v rozhodnutích obou správních orgánů, tedy že v těsné blízkosti před železničním přejezdem nerespektoval dopravní značku „podélná čára souvislá“ V1a, jel vlevo od této čáry a předjížděl přes ní pomaleji jedoucí vozidlo, přičemž předjíždění dokončil na železničním přejezdu. K těmto důkazům se tedy soud přiklonil na rozdíl od svědeckých výpovědí svědků R. K. a S. K. V řízení vyplynulo najevo, že bytí tito svědkovi v předmětné době s žalobcem spolupracovali, po ukončení jízdy se u žalobce doma společně bavili o přestupku a o jednání s policisty. Nelze tedy zcela vyloučit určitou podjatost těchto svědků k osobě žalobce. Navíc ve svědecké výpovědi svědkyně S. K. spatřuje krajský soud rozpornost v tom, že nejdříve uvedla, že si na detaily jízdy přesně nevzpomíná, vozidlo tehdy neřídila a vzápětí na to uvedla, že může s jistotou tvrdit, že žalobce objížděl před ním jedoucí vozidlo na přerušované čáře a tuto jízdu na ni také ukončil před železničním přejezdem. Ze všech těchto důvodů krajský soud shledal žalobcovu žalobní námitku za neprokázanou a tedy nedůvodnou.

Další žalobcovou žalobní námitkou bylo to, že se v době doručování předvolání k jednání správního orgánu I. stupně, tj. od 24.9.2010 do 22.10.2010 nezdržoval v místě svého trvalého bydliště. Tuto skutečnost žalobce skutečně a spolehlivě prokázal navrženými svědky A.Č. a T. B. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10-ti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Podle

odst. 2 téhož ustanovení prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 požádat o prominutí zmeškání úkonu. Podle ust. § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15-ti dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S podáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškaný úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Ve smyslu citovaných ustanovení, jak vyšlo v řízení najevo, však žalobce o určení neplatnosti doručení, resp. o navrácení v předešlý stav ve smyslu ust. § 41 správního řádu nepožádal. Správnímu orgánu, jak vyplývá z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně, dobu, po kterou se v době doručování měl nacházet mimo své trvalé bydliště, nedoložil. Z tohoto důvodu pak nebylo možno ani k této žalobní námitce přihlídnout jako oprávněné.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 19.července 2012

JUDr. Petr Indráček
samosoudce